

Cartea lui Daniel - Numărul șaizeci și doi

Dezvăluirea nestematelor viziunii profetice a lui William Miller: O examinare critică a abaterii Adventismului de la „Marea Lumină” și a chemării de a reveni la temeliiile adevărate

Jeff Pippenger
2024-01-26

Nestematele din visul lui William Miller vor străluci de zece ori mai intens decât au strălucit în istoria milleriților. Înțelegerea milleriților cu privire la cunoștința care a fost sporită în timpul istoriei lor a fost corectă, dar incompletă. Când înțelegerea lor este așezată într-un cadru istoric mai precis, ea evidențiază implicații mai serioase, căci nu numai că lărgeste adevărurile profetice reprezentate de nestemate, ci produce și testul pentru cele zece fecioare ale zilelor din urmă. Înțelegerea millerită este reprezentată pe cele două hărți ale pionierilor (1843 și 1850). Ambele hărți au constituit o împlinire a tăblițelor profețite în capitolul al doilea din Habacuc, iar faptul că hărțile au fost o împlinire a profeției lui Habacuc și, de asemenea, că acele adevăruri erau chiar adevărurile fundamentale ale Adventismului au fost identificate ca atare de Duhul Profeției.

Înțelegerea câtorva dintre adevărurile fundamentale a sporit în slavă pe măsură ce Milleriții au fost conduși la o înțelegere a sanctuarului ceresc și a adevărurilor asociate sanctuarului, după marea dezamăgire din 22 octombrie 1844. Dar trecerea Adventismului într-o stare laodiceană în 1856 și, în cele din urmă, respingerea de către adventiști, în 1863, a "șapte vremi", i-au dus în pustii Laodiceei. Niciun adevăr semnificativ nu a fost adus la iveală în cadrul Adventismului de la anii 1850 încoace. Dacă pui la îndoială această afirmație, atunci identifică de ce este incorectă.

Milleriții au avut o înțelegere corectă a capitolului doi din Daniel, însă înțelegerea lor a fost limitată. Adventismul nu a depășit niciodată înțelegerea millerită. Astăzi pot fi recunoscute toate cele opt împărății reprezentate în capitolul doi din Daniel, precum și simbolismul rugăciunii lui Daniel pentru a înțelege taina visului lui Nebucadnețar. Acea taină reprezintă taina profetică finală (toți profeții identifică zilele de pe urmă), iar taina profetică finală este ceea ce Ioan identifică drept Revelația lui Isus Hristos. Acea taină este desigilată atunci când „timpul este aproape”, chiar înainte ca perioada de probă să se încheie, iar acea taină se desigilează acum, pentru cei care aleg să vadă.

Înțelegerea millerită a expresiei „necurmata” din cartea lui Daniel a fost identificată prin inspirație ca fiind corectă, dar până în 1901 Adventismul a început un proces de respingere a aceluși adevăr fundamental, iar până în anii 1930 Adventismul revenise la vechea viziune protestantă, care susține că „necurmata” reprezintă un anumit aspect al slujirii lui Hristos în sanctuar. Acea viziune satanică, spune Spiritul Profetic, a venit de la „îngeri care fuseseră izgoniți din cer”. Astăzi, viziunea millerită corectă privitoare la „necurmata” poate fi văzută nu numai drept simbolul păgânismului, ci și drept simbolul răzvrătirii Adventismului, care aduce o puternică amăgire asupra celor care nu iubesc adevărul.

Mileriții au fost călăuziți spre data corectă pentru încheierea celor două mii trei sute de ani, iar Adventismul, imediat după Marea Dezamăgire, a recunoscut o lumină sporită asociată cu acea profecie; însă, respingând „cele șapte vremuri”, din 1856 până în 1863, și chiar până în ziua de azi, ei nu au văzut nicio lumină progresivă din partea doctrinei pe care o susțin a fi stâlpul lor central și temelia lor. Astăzi, „cele șapte vremuri” pot fi văzute (de cei dispuși să vadă) ca fiind asociate în mod direct cu fiecare perioadă de timp a profeciei celor două mii trei sute de ani.

Primul interval de patruzeci și nouă de ani reprezintă ciclul în care pământul se odihnește la fiecare al șaptelea an, repetat de șapte ori. Cei patru sute nouăzeci de ani reprezintă nu doar o perioadă de probațiune pentru Israelul antic, ci indică și câți ani de răzvrătire împotriva poruncii de a lăsa pământul să se odihnească aveau să se scurgă, pentru a se cumula un total de șaptezeci de ani în care pământul a fost împiedicat să se odihnească (aceasta fiind perioada de captivitate pentru însăși acea răzvrătire). Săptămâna în care Hristos a confirmat legământul este alcătuită din trei ani și jumătate până la cruce și trei ani și jumătate după cruce. În acea săptămână, Hristos îi aduna pe toți oamenii, căci a spus că, dacă va fi înălțat, îi va aduna pe toți oamenii.

Acum este judecata lumii acesteia; acum va fi aruncat afară stăpânitorul lumii acesteia. Iar Eu, dacă voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți oamenii la Mine. Ioan 12:31, 32.

Cele două mii cinci sute douăzeci de zile în care Hristos a întărit legământul și a adunat oamenii la Sine reprezintă cei două mii cinci sute douăzeci de ani în care Dumnezeu Și-a împrăștiat poporul Său răzvrătit, din pricina certei legământului Său. „Cele șapte vremuri” aduse împotriva regatului de nord al lui Israel au reprezentat împrăștierea de două mii cinci sute douăzeci de ani, care a început în 723 î.Hr. și s-a încheiat în 1798. Anul 538 desparte cele două perioade și creează două perioade succesive de o mie două sute șaiszeci de ani. Prima perioadă reprezintă călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii de către păgânism, iar a doua, călcarea în picioare săvârșită de papalism.

Perioada celor „șapte vremi”, de două mii cinci sute douăzeci de ani, împotriva regatului de la miazăzi, care a început în 677 î.Hr. și s-a încheiat în 1844, s-a încheiat la 22 octombrie 1844. Ea este un simbol al blestemului legământului și este încheiată prin sunarea trâmbiței jubileului, care trebuia să sune în Ziua Ispășirii. Ziua Ispășirii antitipice, care a început la 22 octombrie 1844, reprezintă o perioadă de timp. Aceasta este perioada Judecății de Cercetare, iar în cursul acelei perioade trâmbița jubileului, asociată cu ciclul sacru șeptenar, trebuia să sune.

Dar în zilele când se va auzi glasul îngerului al șaptelea, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit El robilor Săi, prorocilor. Apocalipsa 10:7.

Sunarea celei de-a șaptea Trâmbițe, care a început la 22 octombrie 1844, reprezintă Trâmbița Jubiliară a septenarului sacru, după cum este prezentat în Leviticul douăzeci și cinci. Milleriții au avut, în cele din urmă, dreptate cu privire la datarea profeciei de două mii trei sute de ani, iar Adventismul a ajuns să înțeleagă mai mult din ea imediat după Marea Dezamăgire, dar „giuvaerul” lui Miller al perioadei de două mii trei sute de ani strălucește astăzi de zece ori mai puternic. Fiecare caracteristică profetică a celor șapte perioade reprezentate în cadrul perioadei de două mii trei sute de ani are o legătură profetică directă cu cei două mii cinci sute douăzeci de ani („de șapte ori”) din capitolele douăzeci și cinci și douăzeci și șase ale Leviticului.

Milleriții au respins pretenția protestantismului apostat și a catolicismului potrivit căreia „jefuitorii poporului tău”, care „s-au înălțat” și „au căzut”, ar fi un simbol al lui Antioh Epifanes, și au avut dreptate. Ei cunoșteau și apărau adevărul potrivit căruia tocmai Roma este cea care, în Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, este reprezentată drept „jefuitorii poporului tău care au statornicit vedenia”, nu vreun rege sirian necunoscut și lipsit de importanță istorică ce a statornicit vedenia.

Astăzi, teologii adventiști învață că „tâlharii poporului tău” îl reprezintă pe Antioh Epifanes. Astăzi, argumentul care, în istoria milerită, susținea că fostul popor al legământului, care era trecut cu vederea, nu înțelegea și nici nu putea să înțeleagă vedenia (care este întemeiată prin înțelegerea corectă a expresiei „tâlharii poporului tău”), este din nou repetat de către fostul popor al legământului, care este, din nou, trecut cu vederea.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

Milleriții au învățat în mod corect că cei două mii cinci sute douăzeci de ani („de șapte ori”) din Leviticul 26 reprezentau cea mai lungă și ultima profeție de timp din Biblie, dar Adventismul laodicean a respins acea „nestemată” în 1863, iar astăzi se poate vedea (de către cei care doresc să vadă) că nu numai că Milleriții au avut dreptate identificând „de șapte ori” drept cea mai lungă profeție de timp din Biblie, ci și că „blestemul”, care este indignarea lui Dumnezeu, a fost dus la îndeplinire împotriva ambelor regate, cel de nord și cel de sud, ale lui Israel.

Astăzi, încheierile respective ale acelor două mâini, pe care le abordează cartea lui Daniel (ca și alți profeți), pot fi văzute ca două borne de capăt (prima și ultima) ale unei perioade de patruzeci și șase de ani, când Hristos a ridicat templul milerit, așa cum a fost prefigurat de cele patruzeci și șase de zile în care Moise a stat pe munte primind instrucțiuni pentru ridicarea cortului întâlnirii din pustie; și de cei patruzeci și șase de ani ai refacerii templului de către Irod, la care s-au referit fariseii în convorbirea lor cu Hristos despre «învierea» prin curățirea unui templu care fusese «distrus» de negustori și schimbători de bani, și, de asemenea, de învierea templului Său omenesc, care a fost creat cu patruzeci și șase de cromozomi. Astăzi, adevărurile fundamentale milerite sunt la fel de corecte ca întotdeauna, dar acum sunt de zece ori mai profunde.

Astăzi se poate observa (de către cei dispuși să vadă) că, atunci când Hristos S-a prezentat ca Palmoni (Minunatul Numărător sau Numărătorul Tainelor) în versetul al treisprezecelea al capitolului opt din Daniel, El prezenta legătura dintre o vedenie care reprezenta o perioadă de două mii trei sute de ani și o altă vedenie care reprezenta două mii cinci sute douăzeci de ani. Când este recunoscută relația dintre aceste două perioade profetice, se poate vedea că ele sunt legate în mod direct de cei o mie două sute șaiszeci de ani ai stăpânirii papale, care, la rândul ei, este legată de cei o mie două sute nouăzeci de ani din Daniel doisprezece și, de asemenea, de cei o mie trei sute treizeci și cinci de ani din același verset.

Există mult mai multe conexiuni directe ale perioadelor profetice care sunt asociate cu cele două viziuni din versetele treisprezece și paisprezece ale lui Daniel, capitolul opt, dar ele sunt recunoscute doar de cei care doresc să vadă. Însă astăzi, dincolo de conexiunile tuturor perioadelor de timp care sunt aduse împreună de cele două viziuni, stă descoperirea numelui Palmoni (Minunatul Numărător, sau Numărătorul Tainelor). Milleriții au avut dreptate în privința celor două

versete, dar în mod limitat, iar astăzi Adventismul se află pur și simplu în întuneric deplin și absolut.

Opriti-vă și minunați-vă; strigați și strigați: s-au îmbătat, dar nu de vin; se clatină, dar nu de băutură tare. Căci Domnul a turnat peste voi duhul somnului adânc și v-a închis ochii, pe profeți și pe cărmuitorii voștri; pe văzători i-a acoperit. Și vedenia tuturor a ajuns pentru voi ca și cuvintele unei cărți pecetluite, pe care o înmânează unuia știutor de carte, zicând: Citește aceasta, te rog; iar el zice: Nu pot, fiindcă este pecetluită. Apoi cartea se dă unuia care nu știe carte, zicând: Citește aceasta, te rog; și el zice: Nu știu carte. Isaia 29:9-12.

Sora White arată că lui William Miller i-a fost dată „o mare lumină” cu privire la cartea Apocalipsei, însă înțelegerea lui asupra capitolelor doisprezece, treisprezece, șaptesprezece și optsprezece ale Apocalipsei nu era, pur și simplu, corectă. Aceste înțelegeri greșite nu sunt reprezentate pe cele două planșe sacre, însă ceea ce este reprezentat din cartea Apocalipsei, capitolul nouă, este „nestemata”, anume că Islamul este reprezentat de cele trei Vaiuri.

„Predicatorii și oamenii au privit cartea Apocalipsei ca misterioasă și de mai mică însemnătate decât alte părți ale Sfintelor Scripturi. Dar am văzut că această carte este într-adevăr o revelație dată spre folosul deosebit al celor care aveau să trăiască în zilele de pe urmă, pentru a-i călăuzi în stabilirea adevăratei lor poziții și a datoriei lor. Dumnezeu a îndreptat mintea lui William Miller asupra profețiilor și i-a dat o mare lumină asupra cărții Apocalipsei.” Scrieri timpurii, 231.

Expresia „marea lumină” din scrierile sorei White este deosebit de lămuritoare. Miller a înțeles bisericile, pecețile și trâmbițele Apocalipsei, căci îngeri sfinți „i-au călăuzit mintea” asupra acestor subiecte. „Marea lumină” dată lui Miller a fost reprezentată pe cele două table sfinte, iar adevărurile doctrinare care constituiau „marea lumină” au fost identificate în visul său drept „bijuterii”. Adventismului i-a fost dată acea „mare lumină”, iar începând din 1863 a început să o acopere cu bijuterii contrafăcute. Principiul „luminii” este că „lumina” este ceea ce Hristos folosește pentru a judeca o persoană sau un popor.

Nu numai că "lumina" judecă un popor, ci și "lumina" pe care ar fi putut-o avea dacă nu s-ar fi împotrivit (așa cum au făcut în 1856, doar ca unul dintre numeroasele exemple). Celălalt atribut asociat cu "lumina" este că "lumina" respinsă produce o măsură corespunzătoare de întuneric. Adventismul a respins și a tăinuit "marea lumină" dată de Dumnezeu lui Miller, care reprezintă temeliile Adventismului.

Cel care vede dincolo de suprafață, care citește inimile tuturor oamenilor, spune despre aceia care au avut "mare lumină:" 'Nu sunt mâhniți și uimiți din pricina stării lor morale și spirituale.' Da, și-au ales propriile lor căi, iar sufletul lor își găsește plăcerea în urâciunile lor. De asemenea, Eu voi alege amăgirile lor și voi aduce peste ei temerile lor; fiindcă atunci când am chemat, nimeni n-a răspuns; când am vorbit, n-au auzit: ci au făcut rău înaintea ochilor Mei și au ales ceea ce nu Mi-a plăcut.' 'Dumnezeu le va trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună,' pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți,' 'ci au găsit plăcere în neleguire.' Isaia 66:3, 4; 2 Tesaloniceni 2:11, 10, 12.

„Învățătorul ceresc a întrebat: ‘Ce amăgire mai puternică poate înșela mintea decât pretenția că zidești pe temelia cea dreaptă și că Dumnezeu îți primește faptele, când, în realitate, înfăptuiești multe lucruri după politica lumească și păcătuiești împotriva lui Iehova? O, este o mare înșelăciune, o amăgire fascinantă, care pune stăpânire pe minți atunci când oamenii care au „cândva cunoscut adevărul,” confundă forma evlaviei cu duhul și puterea ei; când socotesc că sunt bogați și s-au îmbogățit și că nu au trebuință de nimic, pe când, în realitate, au trebuință de toate.’” Mărturii, volumul 8, 249, 250.

Laodiceea, în care s-a transformat Adventismul în 1856, îi reprezintă pe aceia cărora cândva li s-a dat „mare lumină”, dar care sunt destinați să primească „puternica amăgire” din A doua Epistolă către Tesaloniceni, în timp ce, în tot acest răstimp, cred că temelia falsă pe care au ridicat-o prin introducerea de monede și bijuterii contrafăcute este rânduită de Dumnezeu, însă, în realitate, este o temelie zidită pe nisip. Adventismul este „o biserică care a avut mare lumină, mari dovezi”, dar este o „biserică” care a lepădat „solia pe care Domnul” a „trimis-o” și, de atunci, a primit „cele mai neîntemeiate afirmații și presupuneri false și teorii false”.

Slujitorii nesfințiți se ridică împotriva lui Dumnezeu. Îl laudă pe Hristos și pe dumnezeul acestei lumi din aceeași suflare. Deși, declarativ, Îl primesc pe Hristos, îl îmbrățișează pe Baraba și, prin faptele lor, spun: „Nu pe Omul acesta, ci pe Baraba.” Să ia aminte toți cei ce citesc aceste rânduri. Satana s-a fălit cu ceea ce poate face. El socotește să destrame unitatea pentru care Hristos S-a rugat să existe în Biserica Sa. El zice: „Voi ieși și voi fi un duh mincinos, ca să-i înșel pe câți pot, să critic, să condamn și să falsific.” Dacă fiul înșelăciunii și al mărturiei mincinoase este primit de către „o biserică ce a avut multă lumină”, care a avut mari dovezi, acea biserică va lepăda mesajul pe care Domnul l-a trimis și va primi cele mai neîntemeiate afirmații, presupuneri false și teorii false. Satana râde de nebunia lor, căci el știe ce este adevărul.

Mulți vor sta la amvoanele noastre cu făclia proorociei mincinoase în mâini, aprinsă din făclia infernală a Satanei. Dacă îndoielile și necredința sunt întreținute, slujitorii credincioși vor fi îndepărtați de la poporul care crede că știe atât de mult. 'Dacă ai fi cunoscut,' a zis Hristos, 'chiar tu, măcar în această zi a ta, lucrurile care țin de pacea ta! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.'

Totuși, temelia lui Dumnezeu stă neclintită. Domnul îi cunoaște pe ai Săi. Slujitorul sfințit nu trebuie să aibă vicleșug în gura lui. Trebuie să fie deschis ca lumina zilei, curat de orice întinăciune a răului. O slujire și o presă sfințite vor fi o putere în a face să strălucească lumina adevărului asupra acestei generații potrivnice. Lumină, fraților, mai multă lumină ne trebuie. Sunați din trâmbiță în Sion; dați de știre pe muntele cel sfânt. Adunați oastea Domnului, cu inimi sfințite, ca să audă ce va spune Domnul poporului Său; căci El are lumină sporită pentru toți cei ce vor asculta. Să fie înarmați și echipați și să se suie la luptă — în ajutorul Domnului împotriva celor puternici. Dumnezeu Însuși va lucra pentru Israel. Orice limbă mincinoasă va fi amuțită. Mâinile îngerilor vor răsturna uneltirile înșelătoare care se urzesc. Întăriturile lui Satana nu vor birui niciodată. Biruința va însoți solia îngerului al treilea. Așa cum Căpetenia oștirii Domnului a dărâmat zidurile Ierihonului, tot așa poporul păzitor al poruncilor Domnului va birui, iar toate elementele potrivnice vor fi înfrânte. Niciun suflet să nu se plângă de

slujitorii lui Dumnezeu care au venit la ei cu o solie trimisă din cer. Nu le mai căutați cusururi, zicând: „Sunt prea categorici; vorbesc prea apăsător.” Pot vorbi apăsător; dar oare nu este nevoie? Dumnezeu va face urechile celor ce aud să țiuiască, dacă nu vor lua aminte la glasul Său sau la solia Sa. El îi va osândi pe cei ce se împotrivesc Cuvântului lui Dumnezeu.

„Satana a luat toate măsurile posibile pentru ca nimic să nu vină în mijlocul nostru, ca popor, care să ne mustre și să ne dojenească și să ne îndemne să lepădăm greșelile noastre. Dar există un popor care va purta chivotul lui Dumnezeu. Unii vor ieși din mijlocul nostru, și aceștia nu vor mai purta chivotul. Dar aceștia nu pot înălța ziduri ca să împiedice adevărul; căci el va merge înainte și în sus până la sfârșit. În trecut Dumnezeu a ridicat bărbați, și El are încă bărbați ai prilejului, în așteptare, pregătiți să împlinescă porunca Sa—bărbați care vor trece prin restricții care nu sunt decât ca niște ziduri tencuite cu mortar netemperat. Când Dumnezeu pune Duhul Său peste oameni, ei vor lucra. Vor proclama cuvântul Domnului; își vor înălța glasul ca o trâmbiță. Adevărul nu va fi micșorat, nici nu-și va pierde puterea în mâinile lor. Ei vor arăta poporului nelegiuirile lui și casei lui Iacov păcatele ei.” Mărturii pentru slujitori, 409-411.

A identifica simbolul satanic al „necurmatului” drept simbol al lui Hristos înseamnă a aduce laudă „lui Hristos și dumnezeului acestui veac din aceeași suflare. Deși declară că Îl primesc pe Hristos, îl îmbrățișează pe Baraba și, prin faptele lor, spun: «Nu pe Acesta, ci pe Baraba.»” Adevărurile reprezentate în visul lui Miller ca „nestemate” și, de asemenea, ilustrate grafic pe cele două table sacre, sunt „marea lumină”, care i-a fost dată lui Miller și pe care Adventismul a respins-o.

Ei pretind că Îl slăvesc pe Hristos printr-un simbol satanic și susțin că stau pe temelia lui Dumnezeu, când, în realitate, este o temelie contrafăcută care aduce o amăgire puternică tuturor celor care își întemeiază poziția pe acea structură doctrinară defectuoasă. Nu este nimic nou sub soare, iar Israelul modern nu face decât să meargă pe urmele profetice ale vechiului Israel.

O chestiune apasă sufletul meu: marea lipsă a iubirii lui Dumnezeu, iubire care s-a pierdut prin împotrivirea neîntreruptă față de lumină și adevăr și prin influența celor care au fost angajați în lucrare activă și care, în fața dovezilor grămădite peste dovezi, au exercitat o influență menită să contracareze lucrarea soliei pe care Dumnezeu a trimis-o. Le indic națiunea iudaică și întreb: Trebuie oare să-i lăsăm pe frații noștri să străbată același drum al împotrivirii oarbe, până la însuși sfârșitul timpului de probă? Dacă vreodată un popor a avut nevoie de străjeri adevărați și credincioși, care să nu tacă, care să strige zi și noapte, sunând avertizările pe care le-a dat Dumnezeu, acesta este poporul Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Cei care au avut mare lumină, ocazii binecuvântate, care, asemenea Capernaumului, au fost înălțați până la cer în ce privește privilegiul, vor fi ei, prin nevalorificarea lor, lăsați într-un întuneric corespunzător măreției luminii date?

Doresc să fac un apel către frații noștri care se vor aduna la Conferința Generală să ia aminte la solia dată laodicienilor. În ce stare de orbire se află ei! Acest subiect v-a fost adus în atenție din nou și din nou, dar nemulțumirea voastră față de starea voastră spirituală nu a fost destul de adâncă și de dureroasă ca să lucreze o reformă. «Tu zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol». Vina autoînșelării apasă asupra bisericilor noastre. Viața religioasă a multora este o minciună. Manuscript Releases,

volumul 16, 106, 107.

„Capernaum” a fost cetatea pe care Iisus Și-a ales-o drept propria Sa cetate.

În Capernaum, Isus locuia în intervalele dintre călătoriile Sale de ducere și întoarcere, iar Capernaum a ajuns să fie cunoscut drept „cetatea Sa”. Se afla pe țărmurile Mării Galileii și aproape de hotarele frumoasei câmpii a Ghenezaretului, dacă nu chiar pe ea. Dorința veacurilor, 252.

Hristos a ales Cafarnaumul, precum alesese odinioară Ierusalimul.

Iar fiului său îi voi da o seminție, pentru ca robul Meu David să aibă întotdeauna o candelă înaintea Mea la Ierusalim, cetatea pe care Mi-am ales-o, ca să-Mi pun Numele acolo. 1 Împăraților 11:36.

Hristos a ales Adventismul drept cetatea Sa în 1844, iar până în 1863 Adventismul reconstruiește cetatea „Ierihon”, un simbol al confortului și belșugului laodicean. Așa cum a fost cu Vechiul Israel, tot așa și cu Israelul modern. Adventismul crede despre sine că este constituit din cetățenii cetății deosebite a lui Dumnezeu, dar a respins „marea lumină” care oferă dovada cetățeniei. Asemenea lui Șilo, în vremea lui Eli, Hofni și Fineas, Adventismul va fi judecat după „marea lumină” pe care i s-a dat ocazia să o primească.

Între cei ce se declară copii ai lui Dumnezeu, cât de puțină răbdare s-a manifestat, câte cuvinte amare s-au rostit, câtă osândire s-a rostit împotriva celor care nu sunt de credința noastră. Mulți i-au privit pe cei ce aparțin altor biserici ca pe niște mari păcătoși, când Domnul nu îi privește astfel. Cei care îi privesc astfel pe membrii altor biserici au nevoie să se smerească sub mâna cea puternică a lui Dumnezeu. Cei pe care îi condamnă poate că au avut doar puțină lumină, puține ocazii și privilegii. Dacă ar fi avut lumina pe care au avut-o mulți dintre membrii bisericilor noastre, ar fi putut înainta mult mai mult și ar fi reprezentat credința lor înaintea lumii mult mai bine. Despre cei care se fălesc cu lumina lor și totuși nu umblă în ea, Hristos spune, 'Dar Eu vă spun: va fi mai ușor pentru Tir și Sidon în ziua judecării decât pentru voi. Și tu, Capernaum [Advențiștii de Ziua a Șaptea, care au avut mare lumină], care ești înălțată până la cer [în ce privește privilegiul], vei fi coborâtă până la iad; căci dacă lucrările puternice care s-au făcut în tine s-ar fi făcut în Sodoma, ea ar fi rămas până în ziua de azi. Dar Eu vă spun că va fi mai ușor pentru țara Sodomei în ziua judecării decât pentru tine.' În vremea aceea Isus a răspuns și a zis, 'Îți mulțumesc, Tată, Doamne al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți [în propria lor socotință] și le-ai descoperit pruncilor.'

Și acum, fiindcă ați făcut toate aceste lucruri, zice Domnul, și v-am vorbit, sculându-Mă dis-de-dimineață și vorbind, dar n-ați ascultat; și v-am chemat, dar n-ați răspuns; de aceea voi face casei acesteia, care este chemată cu Numele Meu, în care vă încredeți, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, cum am făcut la Șilo. Și vă voi lepăda dinaintea feței Mele, cum i-am lepădat pe toți frații voștri, toată sămânța lui Efraim.

Domnul a întemeiat în mijlocul nostru instituții de mare însemnătate, iar ele trebuie administrate nu așa cum sunt administrate instituțiile lumești, ci după rânduiala lui Dumnezeu. Ele trebuie administrate cu privirea neîmpărțită îndreptată numai spre slava Sa, pentru ca prin

toate mijloacele sufletele pe cale de pierzare să fie mântuite. Poporului lui Dumnezeu i-au venit mărturiile Duhului, și totuși mulți nu au luat aminte la muștrări, avertizări și sfaturi.

"Ascultați acum aceasta, O, popor nebun și fără pricepere; care aveți ochi și nu vedeți; care aveți urechi și nu auziți: Nu vă temeți de Mine? zice Domnul: nu veți tremura înaintea Feței Mele, Eu, care am așezat nisipul ca hotar al mării printr-o hotărâre veșnică, așa încât ea să nu-l poată trece: și, deși valurile ei se zbugiumă, totuși nu pot birui; deși vuiesc, totuși nu pot trece peste el? Dar poporul acesta are o inimă potrivnică și răzvrătită; s-au răzvrătit și s-au îndepărtat. Și nu zic în inima lor: Să ne temem acum de Domnul Dumnezeu nostru, Cel ce dă ploaie, și timpurie, și târzie, la vremea ei: El ne păstrează săptămânile rânduite ale secerișului. Nelegiuirile voastre au abătut de la voi aceste lucruri, iar păcatele voastre v-au lipsit de bine. . . . Ei nu judecă pricina, pricina orfanului, totuși propășesc; iar dreptul celui nevoiaș nu-l judecă. Să nu cercetez Eu pentru aceste lucruri? zice Domnul; nu se va răzbuna sufletul Meu pe un neam ca acesta?"

„Va fi oare Domnul silit să spună: «Nu te ruga pentru poporul acesta, nici nu înălța strigăt, nici rugăciune pentru ei, nici nu mijloci la Mine: căci nu te voi asculta»? «De aceea, ploile au fost oprite și nu a fost ploaie târzie. . . . Nu vei striga tu, de acum înainte, către Mine: Tatăl meu, Tu ești călăuza tinereții mele?»” Review and Herald, 1 august 1893.

Vom continua în articolul următor analiza noastră a «marii lumini» care i-a fost dată lui William Miller cu privire la Cartea Apocalipsei.

„Când Hristos a venit în lume pentru a exemplifica adevărata religie și pentru a înălța principiile care ar trebui să guverneze inimile și acțiunile oamenilor, neadevărul pusese atât de adânc stăpânire asupra acelor care avuseseră o lumină atât de mare, încât ei nu mai înțelegeau lumina și nu aveau nicio înclinație să lepede tradiția pentru adevăr. Ei L-au respins pe Învățătorul ceresc, L-au răstignit pe Domnul slavei, ca să-și poată păstra propriile lor obiceiuri și născociri. Același duh se manifestă în lume astăzi. Oamenii se feresc să cerceteze adevărul, de teamă ca nu cumva tradițiile lor să fie tulburate și să se introducă o nouă rânduială a lucrurilor. În omenire există o neconțință predispoziție de a greși, iar oamenii sunt în mod firesc înclinați să înalțe peste măsură ideile și cunoașterea omenească, în timp ce ceea ce este divin și veșnic nu este discernut sau prețuit.” Counsels on Sabbath School Work, 47.